

Внесення мінеральних добрив з альтернативними органічними (післяжнивної редьки олійної окремо і разом з соломою) сприяло отриманню прибавки збору цукру порівняно з контролем без добрив відповідно 1,81 і 1,91 т/га. В цих же варіантах зниження збору цукру порівняно з традиційним варіантом 30 т/га гною + $N_{100}P_{110}K_{110}$ було в межах $HP_{05}=0,61$ (відповідно 0,38 і 0,28 т/га). Тобто, за ефективністю ці варіанти мало різнилися від застосування традиційних органічних добрив. Проведення чизельного основного обробітку ґрунту і покращення контролювання забур'янення в посівах цукрових буряків на варіантах із застосуванням альтернативних органічних добрив забезпечило істотну прибавку збору цукру – від 0,20 до 0,31 т/га.

Технологічна якість коренеплодів з внесенням альтернативних органічних добрив порівняно з варіантом одних мінеральних добрив суттєво покращуються і за ефективністю наближаються до органо-мінеральної системи з внесенням 30 т/га гною. Серед варіантів із застосуванням альтернативних органічних добрив найвищий вихід цукру був у варіанті сидерат з післяжнивної редьки олійної 20 т/га + солома 4 т/га + $N_{150}P_{110}K_{110}$, в якому заводський вихід цукру становив 4,48 т/га.

Список використаних джерел:

1. Ткаченко О.М. Українська інтенсивна технологія виробництва цукрових буряків / О. Ткаченко, М. Роїка. – К.: Академпрес, 1998. – 240 с.
2. Норми виробітку та витрати палива на внесенні добрив, хімічному захисті сільськогосподарських культур та методика їх розрахунку. Книга 1. – К.: Урожай, 1995. – 450 с.

Фромольс В.О.

студент,

Чорноморський державний університет імені Петра Могили

РОЛЬ ДЕРЖАВНОГО ЗЕМЕЛЬНОГО КАДАСТРУ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ

У теперішній час, в умовах формування земельної реформи в Україні, важливого значення набуває удосконалення управління земельних ресурсів, а також осмислення минулих помилок. Всі складові ринку землі взаємопов'язані та впливають один на одного в структурі землекористування. І однією чи не з головних його частин є державний земельний кадастр, який створює інформаційне забезпечення відомості про землі, стан та цільове призначення, збір даних обліку земельних ділянок та їхній правовий режим, оцінку та інформацію про якісну і кількісну характеристику, визначення прав користування нею та розподілу земель між всіма учасниками земельних відносин. Державний земельний кадастр, будучи інформаційною структурою, забезпечує базову основу всіх інших державних функцій і заходів щодо

раціонального використання та охорони земельних ресурсів. Тому, успішним забезпечення системи управління земельними ресурсами є її інформаційне забезпечення. Повна об'єктивна кадастрова інформація про стан землекористування є необхідною умовою для прийняття ефективних управлінських рішень щодо забезпечення ефективної господарської та природоохоронної діяльності в земельно-ресурсній сфері [1]. Скільки б рекомендацій не виникало б з приводу вирішення даного питання, воно є актуальним, адже ми живемо в час технічного прогресу і наукових технологій, і методи що застосовувались вчора, сьогодні вже не відіграють особливої ролі у розв'язанні проблем землекористування та розвитку інформаційного забезпечення системи управління земельними ресурсами. Необхідно вдосконалювати систему державного земельного кадастру, який сформує облік кількості та якості земель.

Згідно Закону України «Про Державний земельний кадастр» статті 33 пункту 3 та пункту 4, облік кількості земель відображає дані, що характеризують земельні ділянки за площею, складом земельних угідь відповідно до затвердженої класифікації, розподілом земель за власниками (користувачами), а облік якості земельних угідь відображає дані, що характеризують землі за природними і набутими властивостями, впливають на їх продуктивність та економічну цінність, а також за ступенем техногенного забруднення ґрунтів, відповідно [2]. Але на відміну від обліку кількості земель, який проводить на регулярній основі у формі державних статистичних спостережень, облік якості земель здійснювався не так часто. Так, останній раз, його було проведено Інститутом землеустрою УААН по результатам узагальнення даних крупномасштабних ґрунтових обстежень. Було підготовлено характеристику сільськогосподарських угідь за механічним складом ґрунтів та ознаках, що впливають на їх родючість, за станом на 01.01.1996 із детальністю до адміністративного району. Після 1996 року облік якості земель в Україні не проводився [3]. Тому нагальним буде питання вирішення цієї проблеми, щодо обліку якості земельних наділів, та удосконалення їх обліку кількості в системі державного земельного кадастру задля забезпечення управління земельними ресурсами достовірною та повною інформацією з приводу земельних об'єктів, що в подальшому забезпечило б збалансоване природокористування.

Головним шляхом подолання цієї квестії на початковому етапі її вирішення буде здійснення якісного моніторингу земель, який міститиме в собі комплекс технічних, наукових, організаційних та інших засобів, які сприятимуть систематичному контролю за станом та змінами земель. В основу потрібно покласти динамічний, базовий та проблемний моніторинг залежно від методології та цілей, відповідно. Динамічний моніторинг дозволить отримувати дані про розвиток та зміну станів кількості та якості земель, базовий виявляти нові та прогресуючі проблеми, небезпеки та дасть змогу знайти тенденції удосконалення упорядкування та використання територій з періодичним оновлення даних, а проблемний з'ясувати закономірності процесів, що відбуваються, котрі вже відомі і розуміти, коригувати та усувати їх з погляду управління. Значимість

проблеми полягає у тому, що без її вирішення унеможлиблюється сам процес чіткого функціонування державного земельного кадастру як системи, що дасть певний відбиток на управління земельними ресурсами.

Дослідження та важливі підходи до вирішення проблем формування державного земельного кадастру на сучасному етапі присвячено праці відомих вітчизняних науковці, як А. М. Третяк, А. А. Варламов, В. В. Горлачук, М. Г. Ступень, А. Г. Мартин, Д. С. Добряк та інші. Загалом акцент вони робили на невизначеності правового стану відомостей земельного кадастру, порядку його ведення, незабезпеченість достовірності та повноти інформації, недостатньою автоматизацією та інформатизацією обліку кадастрових даних тощо.

Отже, з вище констатованого можна зробити висновок, що для України важливим є питання забезпечення повноцінної інформації про стан земель, як для початку це можна задовольнити моніторингом їхньої оцінки всіх рівнів, як на місцевому та регіональному, так і на державному. Згодом можливо досягти створення нових методів і механізмів ведення державного земельного кадастру, що дозволить реалізувати певний комплекс заходів, таких як: збір та отримання інформації про стан земель за певними показниками; утворення системи даних; аналітика та обробка інформації; порівняння отриманих параметрів з попередніми та нормативно встановленими; об'єднання земель за групами чинно з нормативами; розробка заходів реагування. Цей комплекс дасть змогу розробити систему земельно-кадастрової документації, що підвищить ефективність здійснення державного контролю за використанням та охороною земель.

Список використаних джерел:

1. Бордюжа А. С. Сучасний стан земельної інформаційної системи України / А. С. Бордюжа // Збалансоване природокористування – 2013. – № 1. – С. 76-82.
2. Закон України «Про державний земельний кадастр»: № 3613-VI від 7.07.2011 року [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2012. – № 8. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/3613-17/page2>
3. Земельний спілка України [Електронний ресурс]: [Веб-сайт]. – Електронні дані. – Київ: Асоціація «Земельна спілка України», 2004-2016. – Режим доступу: <http://zsu.org.ua/andrij-martin/66-2> (дата звернення 10.06.2016). – Назва з екрана.